

[Christmas Møller.]

vi i de sidste Ministerier har haft tre Udenrigsministre — det ærede Medlem selv, den nuværende højtærede Udenrigsminister og Grev Moltke, Udenrigsministeren i det socialdemokratiske Kabinet —, og Forholdet er dette, at disse Udenrigsministre har talt fuldkommen forskelligt, den Besked, de paa deres ansvarsfulde Poster har givet, har være fuldkommen forskellig.

Jeg kan maaske her gøre den Bemærkning til den højtærede Udenrigsminister, at naar Udenrigsministeren sagde, at der var ikke noget mærkeligt i de Afrustningsforlig, som kunde sluttes mellem de Radikale og Socialdemokraterne, for det var den samme Grundopfattelse, som havde præget Radikale og Socialdemokrater, da de havde hver deres Forslag, vil jeg gerne have Lov til at minde om, at den almindelige socialdemokratiske Bedømmelse af det radikale Nedrustningsforslag var dette, at det var en halv Indrømmelse til Sandheden og en halv Indrømmelse til Vanviddet, men alligevel siger nu Udenrigsministeren, at det var den samme Grundopfattelse, der prægede de to Partier.

Forholdet i denne Debat har allerede vist, at der paa en Række Omraader ikke hersker Klarhed, og saa siger Udenrigsministeren: Vi ønsker den størst mulige Klarhed. Udenrigsministeren dokumenterer, at han i Modsætning til de fleste Udenrigsministre ogsaa har været til adskillige Vælgermøder, og derefter siger han, at saa tror han, at hans Parti netop faar saa mange Stemmer, naar denne Klarhed, som vi ønsker, kommer. Men skabe et Apparat, et Mittel til at faa en saadan Klarhed til Stede, det gør han ikke.

Men jeg vender tilbage til det ærede Medlem Hr. Moltesen. Det ærede Medlem Hr. Moltesen sagde altsaa, at der var ingen saglig Grund for dette Forslag, og jeg maa da forstaa det ærede Medlem Hr. Moltesens Udtalelser saaledes, at det Parti, han repræsenterer, er af den Opfattelse, at her er intet at overveje i et Udvalg, hvor man kunde tænke sig, at der kunde foretages Ændringer med Hensyn til Sammensætningen, men at det ærede Medlems Parti pure afviser Forslaget.

Men saa vil jeg gerne have Lov til at at minde det ærede Medlem Hr. Moltesen og det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen om en Diskussion, der fandt Sted her i Landet for ikke saa forfærdelig mange

Maaneder siden. Ærede Medlemmer vil kunne huske, at det konservative Folkeparti gennem min Ordførertale rejste Spørgsmaalet om uforbindende Drøftelser mellem de nordiske Lande. Af den Tale, jeg holdt ved Finanslovens første Behandling, vil ærede Medlemmer ogsaa vide, at jeg ikke talte om dette som noget nyt, som jeg eller mit Parti pludselig havde fundet paa, men jeg kunde henvise til, at dette Spørgsmaal ofte havde haft Interesse.

Da det nu blev drøftet ude omkring i Pressen, hvem der først havde rejst Kravet om de nordiske Drøftelser, saa var hele Venstres Presse med det ærede Medlems Blad i Spidsen saa overordentlig ivrige efter at fortælle, at det var ikke disse Konservative, de havde ganske vist sagt det herinde i Rigsdagen, nej, det var sandelig det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, som havde faaet denne geniale Idé — jeg tror, det var 9 Aar efter, at det ærede Medlem Hr. Holstein første Gang havde bragt Spørgsmaalet frem her i Rigsdagen. Men det var altsaa det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, der havde rejst Kravet om de nordiske Drøftelser og havde sagt, at her var noget, som var rimeligt.

Hvis man interesserer sig for sligt, kunde jeg citere Massevis, ja Skæppevis af Venstreblade og Venstreudtalelser om denne Venstres Indsats og det ærede Medlem Hr. I. A. Hansens fremragende Statsmandsblik. Det var for et halvt Aar siden; da var det naturligt og rimeligt at faa denne Drøftelse.

Saa vil jeg da gerne have Lov til at spørge: Naar man kunde synes, at noget saadant var rimeligt og naturligt, og man til en vis Grad var gaaet ind for det, med hvilken Begrundelse afviser man saa noget i for sig meget mindre, nemlig Muligheden for at faa en Klarhed over de Spørgsmaal, der her er Tale om? Hvis jeg spurgte det ærede Medlem Hr. Moltesen, om han billigede de Synspunkter, som den højtærede Udenrigsminister havde gjort gældende, vilde han jo ikke sige andet end, at det gør han ikke.

Til det ærede Medlem Hr. Moltesen skal jeg yderligere kun sige, at da han ikke paa noget Punkt har anholdt mine Betragtninger om, hvad han havde sagt i 1924—25, og hvad der stod i Venstres Program af 20. Maj 1925, saa gik jeg, og gaar jeg fortsat ud fra, at det ærede Medlem Hr. Moltesen staar paa det samme Standpunkt.

Jeg skal derefter gøre et Par ganske enkelte Bemærkninger til det ærede Med-